

Do cíle společně

Když si někdo chce udělat řidičák „céčko“, to znamená na nákladní auta, pak si musí zvyknout na to, že jede s mnohem delším autem,

než by jel s osobním. Myslet na to musí hlavně při zatáčení, aby nejezdil po patnicích a chodnicích, taky při předjíždění, protože na to potřebuje mnohem delší úsek, pak taky samozřejmě při couvání a vyhýbání. Musí zkrátka „myslet na zadní kolečka“.

Podobně tomu bývá na různých táborech a výpravách. Ve skupině bývají silnější jedinci, kteří makají a jsou vpředu, a pak slabší členové.

nové, kteří mají vždy zpoždění, na které se musí čekat a moc jim to nejde. Každá skupina zkrátka musí myslet na „slabší články“.

Pán Ježíš si přeje, abychom s ním nežili sami, ale ve společenství s ostatními. Proto si musíme zvykat, že do nebe nepůjdeme všichni stejně rychle, že na sebe budeme muset občas počkat, pomoci slabším a být k sobě trpěliví. Nemá smysl, aby se ti schopní vykašlali na slabší a nechali je svému osudu. Každý máme jiné dary od Boha, takže někdy i ti slabší mohou pomoci a zachránit někoho, kdo byl celou dobu silnější a schopnější.

Na toto téma jsme hráli na výpravě zajímavou hru. Na kraji podzimního lesa jsme vytvořili dvojice, vždy někdo mladší se starším. Našli si suchou, ale pevnou větev, v délce aspoň 2 metry. Tu chytli každý za jeden konec a na povel musely všechny dvojice projít dlouhý úsek lesa. Nesměli jít po cestě nebo chodníku, museli se proplétat mezi stromy a keři a přitom nesměli pustit svou větev. Když jim upadla, na místě ji museli zvednout a teprve pak pokračovat. Tak si všichni vyzkoušeli, že není důležité být za každou cenu sám první v cíli, ale vítězstvím je i pomoc druhému tak, abychom do cíle dorazili oba společně.

otec Jiří Kaňa

„Kolik vážíte?“ ptá se doktor pacienta.
„63 kilo,“ odpoví pacient.
„A jakou jste měl nejvyšší a nejnižší váhu?“
„Tak nejvyšší 72 kilo a nejnižší 3,5 kilo!“
Josef Mělkus

Foto: GoodFon.com

Povolání vojáka

Ahoj, přemýšlím o tom, co budu dělat po škole, a proto se chci zeptat, zda-li je povolání vojáka nějak „špatné“.

Milan, 16 let

Zdravím tě, Milane.

Domnívám se, že povolání vojáka samo o sobě špatné není. Otázkou je, zda je to povolání takové, kterým člověk může být nějak opravdu užitečný a přínosný svým bližním. Při obranné válce či nějaké misi asi ano, ale v ostatním čase, to je asi otázka. Zda by to bylo skutečně to, co by mohlo naplnit Tvůj život a byl bys sám spokojený a šťastný. Protože člověka spokojeným a šťastným činí láska, která je užitečná, pravdivá - prostě odráží, zrcadlí Boha. Ale určitě to pro někoho také tak je.

Domnívám se, že každé povolání, které je správné a dobré (tím vylučuji různé nekalosti a nemorálnosti), nás může posvěcovat. Důležité je to, zda nás k tomu volá Bůh. A pokud nás k tomu volá (což může být různé), tak nás k tomu také vybavil či vybaví - dal nám k tomu hrůvny,

dary a schopnosti, a ty máme zároveň skrze toto povolání rozhojňovat a prohlubovat.

Člověk v dětství a mládí chce být ledasčím a nemusí to být špatné, nebo dokonce nereálné, třebaže v mnoha případech tomu tak bývá.

Jsou však lidé, kterým je skutečně od dětství jasné, že chtějí být např. knězem a je to jejich povolání, nebo řidičem. V každém případě je třeba zkoumat nejen své záliby, ale také své vybavení jak fyzické, tak duševní, a to, zda budu také užitečný a bude mne to i naplňovat lidsky.

Proto je velice užitečné už od mládí prosit Duha Svatého o moudrost a vedení, aby člověk vnímal své životní povolání a poslání, ke kterému nás zve sám Bůh. A On si nás už povede, abychom byli vnímaví, budeme-li ochotní se jím nechat vést a žít a sloužit Bohu i lidem.

Přeji hezký den
P. Alois Heger

Foto: GoodFon.com

ARCHITEKT pravdivého života

Jindřicha Synka charakterizuje heslo ateliéru, který založil: AMA, což znamená Miluj! Dělej architekturu z lásky k lidem a neboj se mít rád i své kolegy. Má čtyři dospělé potomky, šest vnoučat a spoustu duchovních dětí z řad studentů architektury. Pojďte sledovat jeho životní dobrodružství.

lala a já jsem se od té doby začal uzdravovat. Přesto jsem strávil v nemocnici ještě celý rok.

Jak se dvanáctiletý kluk vyrovná s nebezpečím smrti?

Pro mě v tu chvíli smrt neznamena nic strašného. Viděl jsem svět jinak. Při jedné návštěvě se mě rodiče ptali, co by pro mě mohli udělat. Řekl jsem: „Já bych si přál, abyste se měli víc rádi.“ Dostal jsem starou knížku životopisů svatých. Hltal jsem je jako dobrodružný román. To bylo něco úžasného! Jeden život napínavější než druhý a já chtěl taky takový prožít. Nakonec jsem to předčítal klukům na pokoji, jak mě to uchvátilo. Naučil jsem se modlit růženec, a protože jsem nemohl nic dělat, jen ležet, tak jsem se jich modlil za den třeba sedm. Dal jsem se nějak s Bohem dohromady a věděl jsem, že mě má ve svých rukou.

Další milník nastal kolem dvaceti?

Ano. Tím jedním milníkem pro mě bylo sebeupálení Jana Palacha. Kněz, který za něj sloužil zádušní mši, tehdy řekl: „Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.“ Tohle chci! Dát život! Ale nevěděl jsem jak a chvíli jsem uvažoval, že se taky upálím. Za pár týdnů mě moje děve, Jarmila, pozvala na faru do Karlína a k mému překvapení nám otevřel právě ten kněz z Palachova pohřbu, otec Karel Pilík. Seznámil nás se dvěma cizinkami, které vyprávěly jednoduché příběhy ze svého života, na kterých bylo vidět, že evangelium se dá žít slovo od slova v běžném životě. A tohle byl ten další milník, poznal jsem spiritualitu hnutí Fokoláre. Ne oheň sebeupálení, ale oheň evangelia. Pustili jsme se do toho s Jarmilou naplno.

S vnukem Tonikem

Co bylo v tvém dětství nejdůležitější?

V celém mém životě se zhruba po deseti letech objevují zásadní milníky. První z nich přišel ve dvanácti letech, kdy jsem těžce onemocněl žloutenkou a zdálo se, že umřu. V tu dobu zažila moje maminka zvláštní věc. U dveří zazvonila neznámá paní s tím, že ji posílá svatá Terezička. Přinesla kousíček jejich šatů, které mi maminka měla vložit do polštářů, a lurdskou vodu na pití. Maminka to udě-

Proto ses rozhodl, že si ji vezmeš?

Já jsem se nerozhodoval, že se ožením, nebo půjdu na kněze. Já se vydal za Bohem a mě to k Jarmile dovedlo samo.

A další zlomové okamžiky?

Po revoluci v roce 1989 přišly různé těžké zkoušky, ale asi ta největší přišla před třemi lety. V roce 2011 zemřela moje žena Jarmila. Od začátku její nemoci jsme tušili, že to, co prožíváme, je z Božích rukou, ale pro mě to bylo strašné. Teď cítím, že se ve mně skrývá temnota, kterou jsem prošel, rodí láska jiného druhu. Boží láska k lidem. Už nepatřím sám sobě.

Proč ses stal architektem?

Já chtěl být nejdřív Michelangelem. :-). Do architektury jsem se zamiloval až na výstavě Le Corbusiera. Pochopil jsem, že je to umění pro lidi. Po vystudování jsem pracoval v ateliéru, který stavěl hospody, nákupní střediska, motorect Devět křížů před Brnem nebo hraniční přechod Hatě. Po roce 1989 jsem zase stavěl kláštery a kostely. Třeba ten ve Strašnicích. Chodil jsem tam často na mši, která byla v kapli na faře. Občas jsem seděl venku a představoval si, jak by mohl kostel, který byl snem celé farnosti, vypadat. Do soutěže jsem se přihlásil po poradě s Jarmilou, krátce před odevzdáním návrhů. Během tří dnů a dvou nocí jsem pak narýsoval 20 plachet návrhů. Bez jediné pochybnosti. Jako bych v sobě ten kostel dlouho nosil a on jen během těch tří dnů přišel na svět.

Ty také učíš, co svým žákům přinášíš?

Po studiích jsem se zařekl, že do školy už nikdy nevstoupím, ale kamarádka mě přemluvila, abych zkusil učit architekturu na stavební fakultě a ono mě to chytlo. Snažím se nevést své studenty jen k tomu, aby pochopili techniku své profese, ale také aby rozuměli svému životu. V duchu hesla ze štítu jedné vesnické školy na Vysočině: „Hledej světlo a pravdu! Najdeš Boha a i sebe poznáš.“ Mluvíme o pravdivosti v architektuře a oni se ptají, co to je? Je to jako s čestným člověkem. Je stejný uvnitř jako venku. Nehraje si na něco, co není, a nepřetvařuje se.

Za rozhovor děkuje
Helena Filčíková

Foto: archiv J. Synka

Nekrácený rozhovor najdeš na <http://tarsicius.cz/clanky/archiv.php?cislo=9&rok=12>

Realizovaný projekt kostela ve Strašnicích